

„Морето в мен”

есе

Обичам морето. Пленява ме със своята загадъчна прелест, събужда в мен прилив на чувства и свят от мечти, свързани с живота и неговите стойности. И все повече разбирам, че мисля за морето, че то живее вътре в мен. Безкрайна водна шир, която вечно ме притегля с магичното си очарование и безкрайността си, прочиства мислите ми, зарежда ме с вяра и сили. Живителна стихия, първооснова на света, безмълвна опора на моето битие. Един спокоен пристан на съкровените ми мисли и трепетни мечти, „мой воден дом”, побран в сърцето ми, и най-верен приятел.

Срещите ми с морето са винаги неповторими и вдъхновяващи. Наситени са със силни изживявания, зареждащи ме с невероятна енергия, даряващи ми душевен простор, заличаващи спомена ми за всичко лошо и нестойностно.

Срещите ми с морето са съкровени. Заставам пред него и обърканите ми мисли и чувства намират безмълвно разбиране и споделеност, и загледана в преливащата му синева, усещам как се разкривам пред морето и търся опора в мъдростта му, и отговори на всичките си въпроси. Изливам себе си пред неговото великолепие и тръгвам по брега му, да изразя радостта си от срещата ни. Заигравам се по детски с разплисканите му вълни. Вглеждам се в могъщата му безкрайна синева и усещам връзката си с морето. То е тъй спокойно и толкова синьо, и сякаш очите ми потъват в неговата магия. И си мисля колко простота и спокойствие има в тази гледка, а в същото време душата ми лети над вълните като волна птица в небесното пространство и мислите ми се реят съвсем свободно.

Колко красота може да има в света, колко много красота, когато пред теб е морето! Малките гребенчета на вълните се белеят и игриво се закачат с мен, идват бързо, после се връщат назад, а малките мидички, разпръснати така красиво, сякаш художник ги е рисувал, блестят като мънисто. Каква красота! Какво спокойствие..!

Във всичко може да се открие красотата, стига душата да може да я види. А морето я носи толкова отдавна, откакто го има на Земята. И мирисът, това приятно ухание на море, е незаменимо и притеглящо сетивата ми. Дъхът на морето сякаш докосва красивите ми спомени и събужда мечтите ми, изпълва ме с ентузиазъм и щастие, а шумът на вълните - онази нежна песен от спокойните ми сънища, дава живот на душата ми и сила на духа ми, редом със спомена и диханието на морето – моя приятел.

Притихвам смирено пред морето като пред природен храм... Необятната морска шир е мое вечно вълнение и възжеление, съчетало тайнственост и дълбок размисъл за всичко, което тече, протича, изтича, остава.... в нас, в света и във времето. А морето остава, за да привлича като магнит всички като мен, които го носят в себе си. Затова е вечно жива неговата магия. Дори не осъзнаваме кога и как мислено потъваме в неговите сини, кристални вълни, които ни държат в плен цял живот. Морето, което всяко лято радва малки и големи с вълните си, е всъщност много повече. Мигът, в който слънцето изгрява и залязва над морето, сякаш се потапя в кристално сините води и ги обсипва с топлината си. Точно с тези моменти времето спира и само това възшебство има значение. Омагьосват ме морският изгрев и залез и не искам да помръдна при вида на гледката им. Сякаш картината пред очите ми е един прекрасен сън, от който не искам да се будя. Това обаяние на морето ми казва: „Не мисли за нищо, не се тревожи, всичко ще бъде наред! Ще бъде!“. Тази картина е като онези, в които и да искаш да подобриш нещо, просто няма как, защото както и да я погледнеш, е идеална.

Когато се взирам в морето, ми се струва, че вълните му отнасят мъката ми, дори някак успява да ми подсказва как да реша проблемите си. Морето е най-доброто лекарство срещу тревогите и разочарованията. Неговите приливи и отливи ме гаят нежно и утешават душата ми. Когато погледна напред, виждам как плавно се слива с небето, усещам мощта му, диханието му и присъствието му вътре в мен. И това е моментът, в който осъзнавам колко малко му трябва на човек, за да е щастлив – едно море, един доверен приятел. И колко ценни са кратките и истински мигове в живота.

И истината е, че морето е проникновената спойка между смисъла или безсмислието на всичко в света и живота, вечен пазител и свидетел на човешките чувства, мисли и дела. Морето не задава въпроси и не съди, а утешава и приютява. Морето е всичко, самият животът – и бурен, и спокоен, с дилемите и радостите. Намирам в него моя остров, където да остана само със себе си и с морето, за да усетя пълнокръвно живота си като една капка море.

Изготвила: Габриела Красиминова Жекова - 17 г.
СУ „Пейо Кр. Яворов” – Варна